

Токарчук Тетяна
асистент кафедри гігієни тварин
та ветеринарного забезпечення
кінологічної служби НПУ
Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський
Баценко Наталія
викладач
Коледжу Подільського державного
аграрно-технічного університету
м. Кам'янець-Подільський

СУЧАСНА МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ ТА АНАЛІЗ ПРОЦЕСУ НАВЧАННЯ ВЕТЕРИНАРНОЇ ФАРМАКОЛОГІЇ МАЙБУТНІМ ЛІКАРЯМ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ

Швидкий плин розвитку соціального життя, пов'язаний із освітньо-економічною ситуацією, розвитком передових технологій, сучасністю кожного зокрема, що потребує нових, більш адаптованих, інтегрованих, мобільних вимог до професійної підготовки майбутніх фахівців із різних спеціальностей і вчасності ветеринарного напрямку. На сьогодні, в умовах жорсткої конкуренції цінними є студенти аграрних закладів освіти, які здатні до розкриття власного потенціалу та самореалізації. Тому перед науково-педагогічними працівниками постає велика відповідальність та уміння застосувати професійні навички і знання, підібрати правильний алгоритм майстерності подачі інформації та підхід до кожного студента. Позаяк, завдяки викладачу країна отримує самодостатніх, конкурентоспроможних та впевнених у собі і своїх силах спеціалістів.

Сьогодні диктує нам свої вимоги щодо високого рівня освіти, що насамперед передбачає створення умов для розвитку й самореалізації працівника як особистості, адже на сучасному етапі розвитку більшості країн світу випускні кампанії розглядають не просто як можливість вищих навчальних закладів поповнити державні ряди «робочої сили», а як виток бурхливого та стрімкого росту соціально та економічно активних верств населення, що можуть бути задіяними одночасно в багатьох сферах виробничого процесу та суспільних відносинах [1, с. 136–141; 2, с. 141–146].

Відомо, що ветеринарний лікар безпосередньо має справу з тваринним світом, чим опосередковано і впливає на життя та здоров'я людей. Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» [3, с. 4, с. 24] та Закону «Про ветеринарну медицину» [4, с. 22–27], метою вищої ветеринарної освіти є підготовка конкурентоспроможного висококваліфікованого фахівця, здатного вирішувати професійні задачі у ринкових умовах (проводити оздоровчі, профілактичні, діагностичні, лікувальні роботи та ветеринарно-санітарну

експертизу, надавати інші ветеринарні послуги) [5, с. 6–8]. Крім того, за Законом України «Про вищу освіту» науково-методичне забезпечення вищої освіти включає підготовку навчальної і наукової літератури та забезпечення нею вищих навчальних закладів. Підготовка та забезпечення вищих навчальних закладів навчально-методичною документацією повинна відповідати змісту навчання, визначеному стандартами вищої освіти.

Отже, науково-методичне забезпечення будь-якої навчальної дисципліни, що включена до навчального плану підготовки фахівців за спеціальністю «Ветеринарна медицина», має бути викладено у навчально-методичному комплексі, який розробляється відповідно до діючих актів законодавства України у галузі вищої освіти [5, с. 13–14].

З огляду на важливість вирішення даного питання, актуальними є праці багатьох науковців. Зокрема, методичні аспекти організації ветеринарної освіти в Україні висвітлювали у своїх працях М. І. Цвіліховський, Т. Д. Іщенко; історичне становлення ветеринарної освіти в Україні вивчали С. К. Рудик, М. М. Стегній; В. А. Яблонський детально проаналізував організацію ветеринарної освіти в США. О. М. Канівець описав у своїх дослідженнях структуру, зміст і форми підготовки лікарів ветеринарної медицини у Великій Британії, зокрема науковець детально проаналізував навчальний процес у Королівському ветеринарному коледжі та на факультеті ветеринарної медицини університету міста Глазго. О. П. Пилипенко проводила у своїх працях порівняльний аналіз системи вищої ветеринарної освіти Німеччини та України. Дослідниця ретельно вивчила навчальний план та перелік дисциплін на ветеринарному факультеті Мюнхенського університету Людвіга-Максиміліана. Професійній етиці лікаря ветеринарної медицини надають значення у своїх працях такі вітчизняні та зарубіжні науковці, як І. Панько, С. Адамс, С. Армстронг, Т. Баухамп, М. Бекофф, С. Холл, П. Сандо, П. Зінгер, Б. Роллінг, Д. Танненбаум та ін.

Освітній процес організовується з урахуванням наявного науково-педагогічного потенціалу, матеріальної і навчально-методичної бази університету, з урахуванням можливостей сучасних інформаційних технологій навчання та орієнтується на формування освіченої, розвиненої особистості, здатної до постійного оновлення наукових знань, професійної мобільності, швидкої адаптації до змін і розвитку в соціально-культурній сфері, в галузях техніки, технологій, системах управління та організації праці в умовах ринкової економіки [6].

Тому при вивченні такої дисципліни як «Ветеринарна фармакологія» метою є формування у майбутніх фахівцях ветеринарної медицини глибоких знань фармакології лікарських засобів, їх механізму дії, опанування технології виготовлення лікарських форм, виписування рецептів, знати класифікацію лікарських засобів за фармакологічними групами з метою застосування їх у фармакотерапії, навчити абстрактного мислення, аналізу і синтезу, застосовувати знання у практичних ситуаціях, знання та розуміння предметної

області та розуміння професії, навички використання інформаційних і комунікаційних технологій, проводити дослідження на відповідному рівні, приймати обґрунтовані рішення, оцінювати та забезпечувати якість виконуваних робіт, вміння спілкуватися з фахівцями своєї галузі (з експертами з інших галузей), здатність працювати в міжнародному контексті, розуміти та встановлювати особливості будови і функціонування клітин, тканин, органів, їх систем та апаратів організму тварин, планувати, організовувати та реалізовувати заходи з лікування тварин, хворих на незаразні, інфекційні та інвазійні хвороби, розробляти стратегії безпечної, санітарно-обумовленого утримання тварин, володіти знаннями з біобезпеки, біоетики та добробуту тварин, розробляти стратегії профілактики хвороб різної етіології, оберігати довкілля від забруднення відходами тваринництва, а також матеріалами та засобами ветеринарного призначення, здійснювати просвітницьку діяльність серед фахівців, працівників галузі та населення.

А для цього слід ознайомлюватися із зарубіжним досвідом надання освітніх послуг, адже на сьогодні в нашій державі все ще існує суперечність між вимогами сучасного суспільства до підготовки висококваліфікованих лікарів ветеринарної медицини та недостатнім рівнем їх практичної підготовки, а також між застарілими формами, методами та засобами навчання і потребами вищих ветеринарних закладів у їх вдосконаленні [7].

Список використаних джерел

1. Батечко Н.Г. Підготовка викладачів вищої школи в умовах магістратури: теоретико-методологічні засади: монографія. Київ : Едельвейс, 2014. 708 с.
2. Корсак К.В. Світова вища освіта. Порівняння і визнання закордонних кваліфікацій і дипломів: монографія. Київ : Арго, 1997. 207 с.
3. Про вищу освіту № 1556-VII: закон України : офіц. текст: за станом на 1 липня 2014 року. *Голос України*, 2004. № 35-36 (499-500). 64 с.
4. Про ветеринарну медицину : закон України : офіц. текст: за станом на 15 січня 2014 року. Київ : Паливода А. В., 2014. 92 с.
5. Береза В. І., Білан Л.Л., Цвіліховський М.І. Методика навчання ветеринарних дисциплін. Київ : Аграрна освіта, 2009. 193 с.
6. Кваша С.М., Зазимко О.В. Положення про організацію освітнього процесу в Національному університеті біоресурсів і природокористування України. Київ, ЦП «Видавничий центр НУБіП України», 2015. 47 с.
7. Лашкул В. А. Аналіз процесу навчання майбутніх лікарів ветеринарної медицини у вищому аграрному закладі освіти в аспекті формування професійно-етичної компетентності. *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія: Педагогіка, психологія, філософія*. 2015. Вип. 208 (2). С. 156-172.

